

SI NELSON, ANG NANAY, ANG PANCIT CANTON

Vlad Gonzales

Mga Tauhan:

NELSON - isang binatang nasa mid-20s, artist

NANAY - ina ni Nelson

Mga taong naglalabas-pasoksa eksena

Tagpo:

Sa isang bahay sa Bay, Laguna. Gabi.

—

Makikita ang isang kama sa gitna ng entablado. Sa isang dulo ay may maliit na mesang may estatwa ni Mother Mary, may nakalapat na ilang rosaryo. Papasok si NELSON, may dalang backpack, hawak ang cellphone. Maririnig ang tunog ng cellphone na papatayin ni Nelson. Umuulit ang tunog, uulitin lang din ang pagpatay. Mauupo siya sa kama, ibababa ang bag sa sahig.

Nakatingin siya sa cellphone, mukhang may iniisip na isulat. Tutunog uli ito at may pipindutin siya para mawala ang tunog. Papasok ang NANAY. Hindi magtitinginan ang dalawa maliban sa isang bahagi ng dula.

NANAY: Naku anak, ayan na nga ang sinasabi ko, sarado na kina Aling E kang. E lumuwas pala kaya nagsara nang maaga, pupunta ng San Pablo. Gusto mo ba lumabas tayo? Maaabutan pa natin

yung Jollibee sa Junction. (*Hinahalukay ang bag.*) Saan ba yung marumi dito?

Mabilis na titingnan ng Nanay ang laman ng bag, nagmamadali.

NELSON: OK na po, Mommy, nagmeryenda na ako sa Cubao bago mag-DLTB. Bukas na lang po.

Maglalabas-pasok ang Nanay habang nagsasalita.

NANAY: Ikaw naman kasi bigla-biglang uuwi, di nagpapasabi, ano ba naman yung isang text ano? Akala ko next Monday ka pa babalik dito, may exhibit pa kayo sa Sunday, di ba? Sunday yun, ano?

NELSON: May show pa nga po , Mommy, pero nabigay ko na sa gallery yung work, hindi naman po kami required sa opening.

NANAY: (*Offstage.*) Magkano nga bayad diyan?

NELSON: (*Iritable.*) Mommy... (*Tutunog ang telepono. Papatayin ito.*)

NANAY: Ay, nak, natatandaan mo yung anak ni Ninang Ronah mo, yung tagadun sa IRRI? Ayun magdo-doktor na... hindi pa naman talaga doktor, pero tapos na yung lahat sa course, exam na lang ang kulang. Kinakamusta ka nga kasi di ba kaedad mo halos yung anak nun, ano nga ba pangalan nun?

NELSON: Zion. (*May binabasa sa telepono.*)

NANAY: Yung panganay yun. Si ano 'to. Si Jolinarose. Naku, anak kung nag-Biology ka, siguro doktor ka na rin ngayon.

NELSON: Mommy, ayan ka na naman.

NANAY: Wala naman akong sinasabi. (*Onstage, ipapakita ang hawak na pancit canton.*) Ay, anak may pancit canton nga pala tayo o, gusto mo? Nakuha ko yan sa exchange gift namin kahapon. Yung Tita Daisy mo talaga, madaya. Usapan, 500 ang presyo sa exchange gift. E wala pa yatang 300 'to, e. Di bale, pa-retire na naman siya. Anak, chilimansi 'to o, yung paborito mo.

NELSON: Hindi po ako nagkakalamansi.

NANAY: Ano ka ba, paborito mo kaya 'to. Di ba dati, nung birthday mo, ang sabi mo, "Mommy, gusto ko ang handa natin, chilimansi."

Tapos, yung gift na gusto mo, e coloring book na Ninja Turtles.

NELSON: Hindi na nga po ako nagkakalamansi, Mommy.

NANAY: A, bahala ka. Basta lulutuin ko na 'to.

Lalabas ang nanay. May dadaan na isang TAO sa likuran ng dalawa. Nababalutan/napapatungan ng pira-pirasong mga papel ang tao. Bahagyang mapapaligon si Nelson pero hindi niya lubusang titingnan ang dadaan. Tutunog ang cellphone. May pipindutin si Nelson. Babalik ang nanay, may aayusin sa lamesang may rebulto ni Maria.

NANAY: Hinahanap ka pala ni Tita Daisy mo. Sabi kasi, “Pakisabi kay Nelson, yung picture natin sa block rosary di pa naa-upload sa FB, one year na yun ha.” E sabi ko, syempre busy ka sa exhibit mo. Alam mo naman yun, laging atat. Ang kulit nu’n, ano? ‘Pag nakabenta ka nga sa exhibit mo, ibili na natin ng sariling digicam para matahimik. Hay naku, ito pa nga, tinatanong nga niya kung may libreng painting ka. E sabi ko, di naman painting ang ginagawa mo. Sabi ko decoupage, yung paper tote. E di naman alam ng tita mo yung paper tote na yun, medyo tanga yun, e.

NELSON: Paper tole po.

Tutunog ang telepono, may dadaang dalawang taong nababalutan ng papel sa likuran.

NANAY: Ano ‘yon, anak?

NELSON: Paper TOLE po, ‘My. Yung ginugupit-gupit na pictures, tapos papatong-patong.

NANAY: Patong-patong, parang decoupage nga di ba?

NELSON: Iba po yun.

NANAY: Anak, kanina pa nag-iingay ang cellphone mo, sira ba ‘yan?

NELSON: Kanina ko pa nga sina-silent ‘to, laging bumabalik sa loud. Ewan ko nga po dito.

NANAY: Naku, e patingin mo na ‘yan. Ayun nga, si Tita Daisy, yung pictures daw sa block rosary i-upload mo na. E sabi ko, busy ka

nga, bihira ka ngang umuwi kako dito sa Bae. E alam mo yung tita mo, ang kulit-kulit. Nasabi ko bang may boyfriend na yung si Jolinarose? Aba yung kapanget-panget na yun nagkanoby, ano ha? Di ba anak, nung binisita kita tapos nag-Divisoria tayo, may Badjao na namamalimos sa jeep, di ba kamukha 'yon ni Jolinarose, ano?

NELSON: Oy Mommy, kaunting preno naman!

NANAY: Ay, kumukulo na yata ang tubig. Sandali.

Lalabas ang nanay. Tutunog ang telepono, may dadaang mga tao sa likod. Babalik ang nanay na may dalang isang platong pancit canton. Mabilis niyang ipapatong sa kama, hindi pa rin tumitingin kay Nelson.

NELSON: O, bakit n'yo pa pinasok dito?

NANAY: E dito ka na kumain, may nilalampaso pa ako dun sa labas. Sige lang, anak. Ay anak, napanood mo ba sa TV yung Mer-nel's? Na-feature sila kay Kris Aquino nung isang araw, a.

NANAY: Nagsalita yung mag-asawa, yung may-ari, tapos pinakita yung Mer-nel's Chocolate Cake...

NELSON: 'My?

NANAY: ...nakakatuwa nga, kasi nag-bake pa sila habang kinukuwento yung love story nila... Dapat daw, pag nagluluto, may isang tasang lambing, tatlong kutsaritang katapatan, isang kurot ng kilig... Ay, nakakatuwa!

NELSON: 'My..

NANAY: Syempre, si Kris walang pakialam. Daldal lang nang daldal. Hay, napakataklesa nun... Alam mo na, walang pakialam.

NELSON: Mommy!

NANAY: Anak.

NELSON: May ibang tao po dito sa bahay.

Tutunog ang telepono.

- NANAY: Ay, oo anak. Matagal na ‘yan. Hayaan mo lang sila.
- NELSON: Kilala nyo ‘tong mga ‘to?
- NANAY: Oo, medyo. A, basta. Hayaan mo lang sila, hindi ka naman nila aanuhin. Basta takpan mo lang pag nawawala yung balot, ha. Kawawa naman, baka lamigin.
- NELSON: Hindi nila kayo ginugulo?

Isa-isang hahatak ng mga naglalakad na tao ang nanay.

- NANAY: Ay, hindi! Sa totoo lang, mas masaya kasi hindi ako nag-iisa ‘pag asa QC ka, ‘pag gumagawa ka sa mga exhibit mo. Saka mga kilala mo ‘to, di naman sila ibang tao talaga. Ito, itong isa, roommate mo sa boarding house nung nag-first year college ka.
- TAO1: Kung sa ‘yo, laro-laro lang ‘to, ako, seryoso! Sige, mang-iwan ka. Susulatan ko nanay mo. Tangina mo, alam ko bahay nyo!
- NANAY: Itong isa, art teacher mo nung high school.
- TAO2: Shhh... Don’t cry, Nelson. Baka na-misinterpret lang ni Terence yung ginawa mo. You said hindi mo naman siya kiniss, di ba? I believe you. Sige, show me. Pakita mo kung ano yung ginawa mo sa kaniya. Shhh... Halika...
- NELSON: Mommy...
- NANAY: Ayan. Ito, ito naman. Kaklase mo nung elementary. Yung magandang sabi mo crush mo.
- TAO3: Bumbero... Panglalake! Sastre...Pambabae! Di-tiyak... Di-tiyak... Ay, Ma’am, si NELSON po naggugupit ng paper doll sa likod, o! Di-tiyak si NELSON! Di-tiyak! Di-tiyak! Di- tiyak!

Katahimikan. May isang tao na mahahablot ang nanay.

- NANAY: Ito, itong isa ang pinakapaborito ko.

Aalisin ng nanay ang balot na papel. Ang makikitang tao ay nasa anyo ng isang batang lalaki.

NANAY: Ito. Ikaw, grade 2 ka nito. Naglalaba ako sa labas, dumaan ka sa akin, sa may poso. Tanda mo yun, anak? Papunta ka sa on-the-spot poster-making contest nyo. Sinabi mo pa nga yung theme ninyo, e. Buwan ng Kalusugan, natatandaan mo ba? Yung theme, ano nga ba?

NELSON AT NANAY (*Medyo matatawa.*) “OMG, No to MSG.”

NANAY: Oo, ayun nga! Tapos, niyayaya mo na ako, sabay na tayo. Sabi ko, mauna ka na anak, tatapusin ko lang yung nilalabhan ko. Pupunta ako.

NELSON: Napaaga yung contest, inuna kami imbes na yung quiz bee.

NANAY: Hindi ko naman alam na maagang matatapos. ‘Pag di naman ako nakalaba, e wala kang uniform kinabukasan. Nakalimutan ko pang magpaalam sa office, nakitawag pa sa kay Aling E kang Pagkatawag ko, sinabon pa ng chairman. ‘Asan daw yung minutes of the meeting, kailangan na. Sabi ko, “Ma’am, sa ibang staff na lang po muna, may contest lang po yung anak ko. Ako lang po ang kasama niya.” Hay naku, andami pa niyang sinabi.

NELSON: Naabutan ko kayo sa kuwarto. Dito pa yung kuwarto nyo at di pa tayo nagpaparenovate. Diyan kayo sa likod ng pinto, nagmamadaling magbihis nung blouse nyong orange na may polka dot na itim. Nagulat kayo nung dumating ako. Dala-dala ko yung certificate. Ma, second place.

NANAY: Akala ko, aabot ako.

NELSON: Di ko naman maintindihan, nanalo naman ako, pero bakit ang lungkot-lungkot ng mata ninyo.

Maluluha ang nanay pero agad na babawi.

NANAY: May sinasabi ka, anak?

NELSON: Wala po akong sinasabi.

Madaling maglalakad palayo ang batang lalaki. Tutunog ang telepono. Babalik sa pagmamadali ang nanay.

NANAY: Ay teka, anak. Wala ka palang tinidor. Ang tanga-tanga ko talaga, teka lang ha...

Aalis ang nanay, maglalabas-pasok ang mga lalaki. Tutunog nang tutunog ang telepono. Babalik ang nanay na may isang tray ng mga tinidor.

NANAY: Ito, anak. Di ko kasi alam kung alin ang gusto mo. Dinala ko na lang lahat, pili ka na lang...

Mapapatid ang nanay at tatapon ang mga tinidor. Naglalakad-lakad pa rin ang mga tao habang tinutulungan ni Nelson pulutin ang mga natapong kubertos.

NANAY: Naku anak, ang tanga-tanga talaga ng nanay mo. Naku alam mo ba, di ba sabi ng iba, pag may bumagsak na tinidor, maraming bisita? Naku, kaya lang mahirap maniwala sa sabi-sabi...

Mag-aabot ang kamay ni Nelson at ng nanay, magkakatinginan sila. Hahawakan ng nanay ang pisngi ni Nelson at magkakatinginan sila nang mata sa mata sa unang pagkakataon.

NANAY: Ang laki-laki na ng anak ko.

Mag-iwasan uli ng tingin ang dalawa. Kukunin ng nanay ang mga naayos na tinidor.

NANAY: Sa labas na lang tayo anak, may maaabutan pa tayo sa Junction.

NELSON: *(Ngingiti habang naririnig sa background ang ring ng cellphone.)* Parang na-miss ko po ang lasa ng chilimansi.

NANAY: *(Mapapangiti.)* Magdadasal tayo pagkatapos mo kumain?

NELSON: Lagi naman po tayong nagro-rosary bago matulog di ba?

Ngingiti ang nanay at lalabas. Magri-ring ang telepono ni Nelson. Sasagutin niya ito.

NELSON: Hello. *(Patlang.)* Tapos na tayo.

Sa isang panig ng entablado, makikitang may lalabas na isa pang tao, isang lalaking may hawak na telepono, na maya-maya'y babalutan ng papel ng nanay. Maglalakad ang lalaki kasama ng ibang taong naglalabas-pasok sa entablado.

NANAY: Anak, tayo na.

Lalabas ng entablado ang nanay. Hindi na magsasalita si Nelson at may pipindutin sa telepono bago ito ibaba at iwanan sa kama. Lalabas si Nelson sa entablado. Unti-unting mawawala ang ilaw habang patuloy na nagri-ring ang telepono at naglalakad ang mga nakabalot na tao. Huling maiilawan ang rebulto ni Mother Mary bago mawala ang liwanag.